

גילוי קשה

זה גילוי די מפחד או מדהים או אולי סתם כן, ואני רוצה לשתף אתכם, קוראים יקרים.
חלפה שנה וכמו כל האנשים המרובעים התיישבתי גם אני והחלטתי לנסות ולהיזכר בדברים המעניינים שקרו בה. ממה שמחתי במיוחד, מה העציב אותי מאוד, מה הרגיו אותי, מה הדהים, מה הפליא, נגד מה יצאתי למלחמה, בעד מה כתבתי. הרי מאות דברים מעניינים קרו בשנה הזאת בעולם וגם בארץ הדינאמית הזאת.
נזכרתי שהשנה החלה האינפיפארה, היתה פרשת הילדה ברונה-קרוליין, מישפט דמיאניוק — או אולי זה כבר לא שייך לשנה האחרונה. כן, מה עוד קרה בשנה האחרונה? הרוסים יצאו מאפגניסטאן, מלחמת-איראן-עיראק אולי תסתיים... המישפחה שלי, ואני בתוכה, עברה דירה, וכמו כן בני בכורי חוגג את יום הולדתו ה-13, שנקרא בפני כל ברמיצווה.

זה הכל? לא יתכן! ישבתי ליד הנייר עוד שעה וניסיתי להיזכר. הרי דברים בכל זאת ריגשו אותי — את זה אני זוכרת. אבל מה היו הדברים הללו, אני כבר לא זוכרת.
אחרי שעה אחת נכנעתי. אצלי תיזכר 1988 או תשמ"ח כשנה שבה עברתי דירה ובני חגג את ברמיצווה שלו.
אני מוכרחה להודות שדי נדהמתי מהגילוי. מהאגוצנטריות שלי. הרי אנשים נולדו ומתו בשנה הזאת והמדע בוודאי צעד עוד צעד אחד קדימה ומילחמות התחילו והסתיימו והיו אסונות-טבע ואסונות מידי אדם, ובני-אדם אהבו ושנאו והתאבדו והרוויחו מיליונים והפסידו מיליארדים, ומה שמעניין את כותבת שורות אלה היא העובדה שהיא עברה דירה והבן חוגג יום-הולדת. אני חושבת שקצת הסמקתי כשהבנתי מה קורה, אבל אחר כך רצתי לחלק את הגילוי הנורא עם אחד האינטליגנטים שבבני-מישפחתי, שאמר לי בשלווה סטואית: "רק האגואיזם שלנו שומר על שפיונתנו. את לא יחידה — כל הנורמאלים מרגישים כך."
גם כן גילוי לא מרנין, אבל זה מה שיש.

צוות "גם זה וגם זה"
מברך את קוראיו
ואת עם ישראל
בשנה טובה
NO MORE WAR
NO MORE BULLSHIT

חשוב

לכבוד אירוע נכבד זה בחיי ההורים, הוציאה הרשות-להגנת-הצרכן מודרך בנושא בתי-הספר. יש במודריך מידע חשוב, כמו כמה דמי שיכלול

למרות שאסור לערבב שימחה בשימחה כראי להזכיר ששנת-הלימודים החלה (איומי שביתות ושביתות הן חלק משנת-הלימודים).

גם כן ארוחת חג

מסורת היא במדרור זה לראווג למי שלא רואגים לתגים. כן, נכון שהם מיעוט קטן מאוד באוכלוסייה, אבל זה ידוע שאהדתנו נתונה למיעוטים. רוב עם ישראל מתפרץ בקניות כבר חודש לפני החג (ומשלם שלושה חודשים אחרי החג), רוב עם ישראל קונה הכל: שבוע חבילות סוכר, חמישה בקבוקי שמן, 16 עופות, 12 סוגי דגים, טחנת קמח, יקב יין, קילו פטרוזיליה וכו'.
מה הם עושים עם כל זה, כשבוערוב החג ממש הם נוסעים להתארח אצל אחרים — רק אלוהים בעצמו יודע. אבל מה איכפת לנו מאלה.
אנחנו מדברים כאן על המיעוט הזה שכאשר הוא רואה מרכול עם יותר מ-15 איש הוא לא נכנס, ובגלל זה הוא גם לא קונה כלום, וגם לא מבשל קודם לכן, ולא מקפיד ולא מחליף מתי כונים ולא עושה תוכניות, כי קרוב לוודאי שבסוף מישוה יזמין אותם לארוחת-ערב.

מותר לבקש מההורים, מה היא תרומה ומתי אפי שר לסרב לה, מה המחיר שמותר לבתי-הספר לגי בות עבור חומרי-מלאכה, שרותי בריאות, ביטוח התלמיד וכו'. מי זכאי למילגות, כמה גובים עבור סיפרי-לימוד בהשאלה, מי מחליט על תילבושת אחידה בבתי-הספר, מה המישקל המירבי של היל-קוט על גבו של התלמיד, ועוד ועוד.

בגודל טיבעי

מישרר-הרואר מתלונן. פעם — הם אומרים — שלח עם ישראל לעם ישראל עשרות אלפי ברכות לראש השנה, ועכשיו — כמעט כלום.
זה נכון, כנראה. היום אנשים פשוט מטלפנים זה לזה (ומשאירים הודעה על המזכירה האלקטרונית) או קופצים לבקר ולאחל שנה טובה באופן אישי (מקבלים קפה ועוגה כרוב המיקרים).

מה הכיף הכי גדול? What is the greatest fun?

שתהיה לכם שנה של כיפויים
Let it be a year of fun
כיף לעשות נכדים
It's fun to make grandchildren

אבל פה ושם, אנשים בכל זאת נצמדים למסורת ורוצים לשלוח לכל החברים והידידים ברכה אישית. ואם אישית, תיראו מה קיבלתי.
ביררתי. אלו הנכדים המקוריים של מישפחת אריאלי.

אבל...
אם קורה ואף אחד לא מזמין אותם לארוחת-ערב בחג, וכבר שמעתי על כמה מיקרים כאלה, אז עושים כמה טלפונים, מבררים אצל החברים למי עוד קרה דבר כזה ואומרים להם, בואו אלינו בעי-רב.

ועד הערב פשוט נכנסים לחנות הקרובה (בערב החג כבר כל חנויות האוכל ריקות מאדם), וקונים: קופסת עגבניות קלופות, 2 חבילות ספגטי מס' שבע-שמונה, חבילת ברוקולי קפוא, עוף מעושן בוואקום (יש בכל מרכול שמכבר את עצמו — אבל אם אין, אפשר להחליף בעוף קר בגריל), ראש חסה, חבילת פיטריות שמפיניון, חבילת תמאה, 150 גרם קצ'קבל מגודר, עוגת דבש מוכנה ופירות, ויין בשביל החגיגות.

הולכים הביתה ומתחילים לעבוד, כלומר מכינים את המרק, כי הוא צריך להיות במקרה. את העגבניות הקלופות מכניסים למעבדה-מי זון, מוסיפים שני שיני שום, שתי כפות שמן-זית, שתי כפות רוטב סויה או שתי טיפות רוטב טבסקו. מערבלים הכל ביחד דקה אחת והמרק מוכן. שמים אותו במקרה.

מגישים את המרק לשולחן כשהוא קר מאוד ולידו צלוחיות קטנות עם קרוטונים של לחם, בצל בצוק, פילפל ירוק תחוך דק וכמה פיטריות חתוכות דק.
את המנה העיקרית מכינים כך: מרתחים מים כסיר ענק ומוסיפים כף מלח וכף שמן. עד שהמים רותחים חותכים את העוף לחתיכות (10-12 כולל העצמות). כשהמים רותחים מבשלים בתוכם את הספגטי וגם את הברוקולי. כשהספגטי מוכנים זה סימן שגם הברוקולי מוכן ומסננים את שניהם. שמים בקערה, מוסיפים את חתיכות-העוף ועל הכל שמים חבילה (100 גרם) תמאה, שתיים-שלוש שיני שום כתוש וגבינה מרוסקת. מערבכים קלות ומגישים לשולחן.

בלי הבדל דת, גזע ומין

הבטחתי רשימת הצעות למתנות למי שלא הספיק או לא ידע או התעצל או לא אישרו לו מיפרעה על חשבון המשכורת.
המתנה הבלתי-מחייבת — זה סוג המתנה שאדם נותן כדי להראות שהמקבל חשוב לו, אבל מצד שני זו מתנה שעבורה לא מוכרחים לעשות מחקר מקיף על סוג אישיותו של המקבל, מה הוא אוהב, ומה הוא יחשוב. זה משהו שהוא קצת יותר מלהגיד "שנה טובה".
מרכזי-דש היא חתיכת מרציפן שנראית כמו כרטיס-ברכה ועליה כתוב "חג שמח" או "שנה טובה". רק 2.60 ש"ח לחתיכה ונהיה מתוק כפה. של המרשלו. כמוכן.
ובקבוק יין גם הוא אומר "אני מאחל שנה טובה וקצת יותר מזה". השנה עשו כמעט כל יצרניות היין מאמץ ראוי להערכה בעניין האריות.
אריזה של שני בקבוקי יין רמת הגולן 38 ש"ח. מהודר ועושה רושם.
ועוד משהו שמתאים לכל אחד. תיק קרטון יפה וכו' נייר-מיכתבים ציבעוני, מעטפות ציבעוניות ומרבקות מסוגים שונים להרבה עצימות. מתנה כמעט מהודרת ב-8.20*4.10 ש"ח, חרש לגמרי ושייך לחברה חרשה בשם רוש-רוש.